

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/575/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218038
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812218038.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený: Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza č.k. 8C/121/2012-94 zo dňa 29. októbra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

V záhlaví identifikovaným uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Rozhodnutie, ktoré po právnej stránke odôvodnil poukázaním na ust. § 109 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, založil na tom skutkovom základe, že v prejednávanej veci sa navrhovateľ proti odporcovi domáha určenia, že odporca zodpovedá za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ požiadal o prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu o jeho ústavnej sťažnosti, predmetom ktorej je porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

Súd prvého stupňa preskúmal návrh navrhovateľa na prerušenie konania, pričom dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takouto otázkou môže byť len rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej a nie vo veci týkajúcej sa ústavnosti rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. V predmetných veciach bolo pritom rozhodnuté odvolacím súdom o nevyhlúčení zákonného sudcu, pričom zákonný sudca je takýmto rozhodnutím viazaný. Preto podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd Slovenskej republiky proti rozhodnutiu, ktorým sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci, nemôže byť dôvodom na prerušenie konania, pretože rozhodnutie vo veci samej nezávisí od tejto skutočnosti, rovnako v uvedenom konaní sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Samotné podanie ústavnej sťažnosti a tvrdenie navrhovateľa o porušení jeho základných práv bez ďalšieho nezakladá žiadny právny následok so začatými súdnymi konaniami, nespôsobuje automaticky odklad vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o nevyhlúčení zákonného sudcu. Nemožnosť rozhodnúť vo veci samej nastáva len v prípade podanej námietky zaujatosti, o ktorej nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom /§ 16 odst. 3 O.s.p./, pričom o túto situáciu nejde. Preto súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Podanie riadneho opravného prostriedku odôvodnil poukázaním na ust. § 205 ods. 2 písm. a), b), c) a f) O.s.p. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a preto musí byť zrušené. V danej súvislosti argumentoval, že zo zásady spravodlivého súdneho konania vyplýva potreba, aby odôvodnenie výroku súdneho rozhodnutia o otázke neprerušenia konania zodpovedalo požiadavke preukázania skutočností vypovedajúcich o možnosti pokračovať v konaní a to mimo rozumných pochybností. Súd musí posudzovať procesné návrhy účastníkov podľa ich obsahu. Vyjadril nesúhlas s tvrdením súdu prvého stupňa, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami, keďže elektronicky na zverejnenú adresu súdu prvého stupňa podal návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. Riadne a včas teda požiadal o prerušenie konania. Poukázal na to, že podľa ust. § 15 O.s.p. súd môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré neprípúšťajú odklad, ako aj na skutočnosť, že uskutočnil podanie, z ktorého vyplýva, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, je potrebné z konania vylúčiť. Na podporu svojej argumentácie spomenul uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 11NcC/46/2012 - 24 zo dňa 17. októbra 2012, pričom zdôraznil, že obdobne rozhodli odvolacie súdy aj v ďalších päťdesiatich veciach. Rovnako poukázal na základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa Listiny základných práv a slobôd ako aj Ústavy SR. Uviedol preto, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí. Preto podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Označil za neprípustné, aby sa v konaní pokračovalo. Konanie by malo byť podľa jeho názoru prerušené až do rozhodnutia Ústavného súdu v otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu ako to žiada navrhovateľ. Z doterajšej judikatúry Ústavného súdu vyvodil, že tvrdenie účastníka konania, podľa ktorého v jeho veci nekoná zákonný sudca, treba považovať za námietku zaujatosti a to z objektívneho pohľadu. Vychádzajúc z uvedeného konštatoval, že právo na nestranného sudcu je súčasťou práva na spravodlivý proces, ktoré je zaručené nielen ústavou, ale aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd s tým, že nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti pre uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť. S prihliadnutím na uvedené žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v náväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka vecí je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh Ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dá na takéto konanie podnet.

V prejednávanej veci je nepochybné, že navrhovateľ sa návrhom čo do veci samej domáha náhrady škody voči odporcovi z titulu jeho zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Rovnako z obsahu spisu nepochybné vyplýva, že vec bola pridelená na prejednanie sudkyňi JUDr. Ľubici Chmelanovej, o ktorej zaujatosti na základe námietky zo strany navrhovateľa rozhodoval Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 20. februára 2013, č.k. 17NcC/40/2013-23, v ktorom konštatoval, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Ľubica Chmelanová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci, nakoľko nezistil dôvody na jej vylúčenie.

Z tohto teda vyplýva, že o námietke zaujatosti vznesenej voči zákonnému sudcovi už nadriadený súd rozhodoval a na svojom názore nemá dôvod nič meniť. Preto neobstoja námietky zo strany navrhovateľa v tom smere, že týmto postupom ako prvostupňového, tak odvolacieho súdu boli porušené práva navrhovateľa na zákonného sudcu. Subjektívny názor navrhovateľa o zaujatosti zákonného sudcu nič nemení na skutočnosti, že o takomto jeho návrhu už bolo Krajským súdom v Trenčíne rozhodované, týmto rozhodnutím sú viazaní účastníci konania s tým, že obsahom samotnej vznesenej námietky zaujatosti sa krajský súd zaoberal už vo svojom rozhodnutí založenom v tomto konaní vedenom pod sp. zn. 17NcC/40/2013, preto navrhovateľova žiadosť o prerušenie konania s poukazom na ust. § 109 ods. 1 písm. b) neobstojí, nakoľko o jeho vznesených námietkach zaujatosti už bolo krajským súdom rozhodnuté a nejedná sa preto o otázku, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený krajský súd riešiť.

Čo sa týka prípadného dôvodu prerušenia konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že v tomto prípade sa jedná o možnosť tzv. fakultatívneho prerušenia občianskeho súdneho konania, čo znamená, že súd v tomto prípade (na rozdiel od situácie upravenej v ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., čo však nie je prejednávaný prípad prvá veta, kedy je povinný prerušiť svoje konanie, lebo jeho rozhodnutie závisí od otázky, ktorú v tomto konaní nie je oprávnený riešiť), nemusí (nie je povinný) konanie prerušiť ani vtedy, ak prebieha iné občianske súdne konanie, kde sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre výsledok jeho konania. Podanie sťažnosti na ústavný súd pritom predstavuje mimoriadny opravný prostriedok s tým, že konanie pred Ústavným súdom SR nespadá pod definíciu konania tak, ako to má na mysli ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. V tejto súvislosti odvolací súd rovnako príkladom poukazuje na jeden z mnohých nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 436/2013 - 11 zo dňa 12.09.2013, ktorým bola sťažnosť navrhovateľa v obdobných veciach odmietnutá, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. č.k. 3Cdo 226/2014-118 zo dňa 01.08.2014, ktorým bolo v tomto konaní z dôvodu neopodstatnenosti vznesenej námietky odmietnuté dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa o vyrubení súdneho poplatku za vznesenie námietky zaujatosti. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že ak súd v zmysle ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. nepreruší konanie, neodníme týmto postupom účastníkovi možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f) O.s.p. (R 34/2011, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 185/2009).

Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na iné názory iných krajských súdov v obdobných veciach, odvolací súd pripomína, že takýmito inými rozhodnutiami Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je.

Vo zvyšku odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvého stupňa, na ktoré v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje s tým, že čo sa týka samotnej námietky zaujatosti voči zákonnému sudcovi, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17NcC/40/2013, v rámci ktorého sa krajský súd dôsledne zaoberal vznesenou námietkou zaujatosti zo strany navrhovateľa voči sudkyňi JUDr. Ľubici Chmelanovej, ktorej bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.